

Н. п. Филиповъ

Човѣщина

Бѣше 11 май 1876 год. Деньтъ на светитѣ Кирилъ и Методий.

Слънчевъ топълъ следобѣдъ горѣше надъ полупогърчения Неврокопъ. Не се виждаше никой отъ българската рая по улицитѣ или по-пазаря съ свѣт-нало лице и промѣненъ да чествува празника на просвѣтителитѣ.

Прибрала се въ домоветѣ си, тя, раята, бѣ затворила и подпрѣла наглухо портитѣ си и съ трепетъ долавяше идещитѣ като по въздуха зло-вещи слухове за Тракия, за Батакъ. . .

А Доспатъ не е далече.

Въ башибозушкитѣ маси, които извършиха тия страхотни пожарища и рѣзни, не малко бѣха и доспатчани, които настрѣхнали отъ плячката, можеха да се нахвърлятъ и на неврокопската рая.

Пазарътъ бѣ затворенъ.

Животътъ напълно замрѣлъ.

По улицитѣ, освенъ заптие или вѣорженъ башибозукъ, християнинъ не се виждаше.

На кйюшка, предъ портитѣ на конака си, се-дѣше по турски, съ чехли и съ броеница въ ржце, алафранга облѣченията първенецъ на Неврокопъ и околията му, Тевфикъ бей, синъ на прочутия арнаутъ Алтънъ Мехмедъ-бей.

Току що бѣ станаль отъ сънь, измилъ се, из-вършилъ молитвения намазъ, той бѣ излѣзналь на кйюшка. Тукъ, при хубаво време, той прекарваше